

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1492/2020
23.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, поднетом против правноснажних решења Апелационог суда у Новом Саду Кж1 258/20 од 16.09.2020. године и Кж2 1601/20 од 05.10.2020. године, у седници већа одржаној 23.12.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Ктз бр. 1448/20 од 17.12.2020. године, поднет против правноснажних решења Апелационог суда у Новом Саду Кж1 258/20 од 16.09.2020. године и Кж2 1601/20 од 05.10.2020. године.

Образложење

Решењем већа Апелационог суда у Новом Саду Кж1 258/20 од 16.09.2020. године из списка предмета издвојени су један ДВД са ознаком „Службена тајна Строго поверљиво 38163588927 и 38163468658“, један ДВД са ознаком „Службена тајна Строго поверљиво 381637744084 и 38163464632“ и један ЦД са написаном ознаком „Доказни материјал: телефонски разговори“, који се налазе у списима предмета у црвеној коверти са ознаком „СДК 87/18“, као и извештај о садржају комуникације МУП-а, Сектора унутрашње контроле полиције - Управе за послове унутрашње контроле полиције - Одсека Центар Нови Сад 04/2 бр. У 24/08 од 12.06.2008. године, који се налазе на странама 109 до 119 истражних списка првостепеног суда, који ће се по правноснажности решења ставити у посебан запечаћени омот и чувати одвојено од осталих списка.

Решењем већа Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1601/20 од 05.10.2020. године одбијена је као неоснована жалба Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду од 30.09.2020. године изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Кж1 258/20 од 16.09.2020. године.

Против наведених правноснажних решења, Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости, Ктз бр. 1448/20 од 17.12.2020. године због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости и утврди да је правноснажним решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж1 258/20 од 16.09.2020. године повређен закон у корист окривљених АА и ББ, у поступку који је вођен против њих због кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. у вези става 1. Кривичног законика.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцима окривљених АА, адвокату Немањи Васиљевићу и ББ, адвокату др Немањи Алексићу, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Иако се у уводу поднетог захтев за заштиту законитости побија само првостепено решење Апелационог суда у Новом Саду а у предлогу захтева, предлаже утврђивање повреде закона у корист окривљених само у односу на првостепено решење, из образложења захтева може се закључити да Републички јавни тужилац побија законитост и другостепеног решења Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1601/20 од 05.10.2020. године, због чега је Врховни касациони суд оба наведена решења испитао у смислу навода захтева.

Оцењујући наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд налази да су исти неосновани из следећих разлога:

Према наводима захтева побијана решења донета су уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, јер су приликом доношења наредбе истражног судије Кри. Пов 24/07 од 13.08.2007. године постојали основи сумње да су окривљени извршили кривична дела из члана 367. и 368. КЗ. По наводима захтева, наредба истражног судије од 13.08.2007. године којом је наређено спровођење надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања у односу на окривљене АА и ББ у свему је законито и правилно донета. По наводима захтева, циљаним тумачењем одредби члана 232. став 1. тачка 1) и 2) ЗКП може се закључити да се основи сумње да је извршено кривично дело не морају односити искључиво на кривично дело поводом кога се води кривични поступак, већ је потребно постојње основа сумње да одређено лице врши кривична дела или дела на које се може односити таква наредба, што је у конкретном случају неспорно. Како је наведена наредба издата на законит начин, по оцени Републичког јавног тужиоца докази који су прибављени на основу те наредбе су законити, како по садржини тако и по форми, те је, сходно томе, суд супротно одредби члана 232. став 1. тада важећег Законика о кривичном

поступку, издвојио наведене доказе из списка предмета без законитог основа за предузимање наведене радње.

Супротно изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по налажењу Врховног касационог суда, побијана решења донета су у свему у складу са одредбом тада важећег члана 232. став 1. ЗКП, а за донете одлуке нижестепени судови дали су јасне, логичне и непротивречне разлоге.

Устав Републике Србије, у члану 41, гарантује право на приватност, које је, у складу са чланом 8. Европске конвенције о заштити основних људских права и слобода, људско право које се може ограничити само на основу одлуке суда и на одређено време, ако је то потребно за вођење кривичног поступка и то на начин предвиђен законом.

Законик о кривичном поступку је у раније важећем члану 232. став 1. предвиђао да истражни судија, на писмени и образложени предлог јавног тужиоца, може наредити надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања лица за које постоје основи сумње да су сама или са другим извршила кривична дела наведена у тачкама 1) до 3) наведеног става, а међу која кривична дела спадају и кривична дела давања и примања мита. Снимање пре извршеног кривичног дела односило би се на припремне радње које нису у зони кажњивости.

У конкретном случају, захтевом за спровођење истраге ОЈТ у Новом Саду Кт бр. 215/08 од 14.03.2008. а касније и оптужницом Кт бр. 215/18 од 21.07.2008. године која је прецизирана 11.12.2017. године, окривљенима је стављено на терет извршење кривичног дела у временском периоду од 22. августа 2007. до 03. фебруара 2008. године. Наредба истражног судије Кри-Пов 24/07 којом је одобрена примена мере из члана 232. став 1. ЗКП донета је 13.08.2007. године, дакле, пре него што су по наводима оптужних аката извршена кривична дела која су окривљенима стављена на терет.

Према томе, наредба Кри-Пов 24/07 од 13.08.2007. године није издата у складу са одредбом члана 232. ЗКП, па се докази прибављени на основу те наредбе, не могу користити као доказ у конкретном кривичном поступку, због чега су морали бити издвојени из списка предмета, како су то правилно закључили првосепени и другостепени суд. Ово из разлога што пре извршења кривичног дела (13.08.2007. године) не могу постојати основи сумње да је извршено кривично дело које ће тек у будућности бити евентуално извршено (у временском периоду од 22.08.2007. до 03.02.2008. године).

С`тога, по оцени Врховног касационог суда, издвајањем из списка предмета доказа прибављених на основу наведене наредбе истражног судије, нижестепени судови нису повредили одредбу члана 232. тадашњег ЗКП, па су наводи захтева за заштиту законитости у том делу оцењени као неосновани.

Према наводима побијаних решења, једини разлог за издвајање наведених доказа из списка предмета јесте управо чињеница да је наредба истражног судије донета пре него

што су према наводима оптужнице извршена кривична дела која су окривљенима стављена на терет и у вези с`тим су у побијаним решењима дати јасни и непротивречни разлози које у свему прихвата и овај суд. С`тога су неосновани наводи захтева за заштиту законитости да су 13.08.2007. године, када је донета наредба истражног судије, постојали основи сумње да су окривљени извршили кривично дело примање мита у временском периоду од 22.08.2007. до 03.02.2008. године.

Исто тако, нижестепени судови у побијаним решењима нису разматрали питање примене одредбе члана 232. ЗКП на евентуално друга кривична дела, осим оних поводом којих се води кривични поступак а на која се та законска одредба може применити, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости, већ су се искључиво бавили питањем времена доношења наредбе, а која је несумњиво донета пре него што је кривично дело стављено окривљенима на терет, извршено.

Дакле, по оцени Врховног касационог суда, издвајањем из списка предмета доказа прикупљених применом оспорене наредбе истражног судије, нижестепени судови нису повредили одредбу члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 232. ЗКП као ни одредбу члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП јер су за свој правилан правни закључак дали јасне и непротивречне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Оценивши из изнетих разлога захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца у целини неоснованим, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић